

Op weg

Vrede met God – de weg naar de Vader

Arie Reitsema

*‘Samen in de naam van Jezus
heffen wij een loflied aan...’*

*‘Prijst de Heer, de weg is open
naar de Vader, naar elkaar.’*

Het motto van het kabinet Balkenende IV is ‘samen werken, samen leven’. De regering streeft naar een samenleving die wordt gekenmerkt door ‘respect, solidariteit en duurzaamheid’. Het accent ligt voortaan op ‘samen’. Je zou hier ook het woord ‘vrede’ kunnen gebruiken. De Tweede Wereldoorlog ligt meer dan zestig jaar achter ons. Toch is het de vraag of je echt van vrede in Nederland kunt spreken in de bijbelse zin van het woord. Is het vrede als er geen onderling respect is? Is het vrede als mensen op straat doodgeschopt worden? Is het vrede als kinderen mishandeld worden en de hulpverlening faalt? Het is veelzeggend dat er in ons land een ‘Stichting tegen zinloos geweld’ is. Wat verstaan wij eigenlijk onder vrede? Iedereen heeft het erover. Je voelt er iets bij. Maar wie is in staat de onrust weg te nemen?

Vrede

Samen in de naam van Jezus: een populair lied. Wij prijzen de Heer. Hij heeft de weg geopend naar de Vader, naar elkaar. In dit eerste artikel wil ik aandacht geven aan ‘naar de Vader’. In het tweede artikel gaat het over ‘naar elkaar’.

Wat is vrede? Vrede betekent dat alles in orde is. Je ziet een samenleving met gelukkige mensen voor je. Ze kunnen zich goed ontplooiën. Ieders gaven worden optimaal benut. Er is geen rivaliteit, geen ruzie. Psalm 72 tekent zo’n maatschappij van vrede. Onder een koning die regeert naar recht en wet. Hij zorgt dat de minima en sociaal zwakkeren, de weduwen en wezen, de slaven en vreemdelingen aan hun trekken komen. Hij verlost van onderdrukking en geweld. De mensen hebben onder zijn regering plezier in het leven. Vriend en vijand erkennen dat het goed gaat met het land. Als je vandaag elkaar groet, wens je elkaar een ‘goede dag’ toe. De Joden wensen elkaar ‘*sjalom*’ toe. Dat het in alle opzichten goed met je mag gaan. Dat je in harmonie mag samenleven en samenwerken met anderen. De bron van die vrede ligt bij God.

God is een God van vrede

Vrede is een prachtig woord. Toch hebben wij er op de een of andere manier moeite mee. Om niet te zeggen: wij zijn er geschokt over dat het ons maar niet lukt om conflicten te voorkomen of te beheersen. De Bijbel begint, als het over vrede gaat, steeds bij God. De diepste oorzaak van het ontbreken van vrede is de zonde. De verhouding met God is verstoord. Wij hebben door eigen schuld de relatie met Hem verbroken. De profeet Jesaja wijst erop dat het óns wangedrag is dat ons en onze God uit elkaar heeft gedreven (Jes. 59:2). God is daar nog meer dan wij geschokt over. Niet één mens kiest zijn zijde (Jes. 59:16). Hij is ontzet over het onrecht en geweld dat Hij ziet op aarde. Het meest treft Hem dat dit plaatsvindt bij zijn eigen volk. De profeet tekent een somber

beeld van een samenleving die ten dode opgeschreven is. Er is geen recht meer. De waarheid struikelt op straat. Wie het kwaad mijdt wordt uitgebuit. Dat raakt God diep. Daar ligt de echte breuk. De echte oorzaak van het gemis aan vrede.

‘Als de verhouding tussen God en de wereld in het reine is, dan komt te zijner tijd alles in orde, ook de verhouding tussen hemel en aarde, engelen en mensen, mensen onderling...’
H. Bavinck n.a.v. 2 Korintiërs 5:19

Vrede en Christus

Vrede is dat de weg naar God weer open is. Je kunt er daarom geen wijs woord over zeggen als je Christus buiten beschouwing laat. Hij kwam om de vrede met God te herstellen. Hij was bereid daarvoor de prijs van zijn eigen leven te betalen. Als Jezus geboren wordt, zingt een groot hemels leger over vrede op aarde voor alle mensen die Hij liefheeft. Dat is mooi. Maar het geeft ook aan dat vrede geen product is van onze inspanning. Jezus brengt vrede. Vrede is een verandering die van boven komt. Op aarde is veel vijandschap en verzet. Maar God heeft de mensen lief. Hij zoekt ze met zijn liefde. Als het engelenleger zich weer terugtrekt in de hemel, blijft de belofte van vrede voor iedereen die gelooft.

Niet alleen bij de geboorte van Jezus klinken woorden van vrede. Vlak voordat Jezus teruggaat naar God die Hem gezonden heeft, zegt Hij tegen zijn leerlingen: ‘Ik heb dit gezegd opdat jullie vrede vinden bij Mij’ (Joh. 16:33). Vrede vinden bij Jezus betekent niet dat alles op staande voet rozengeur en maneschijn is. Jezus is daar heel eerlijk en nuchter over. Zijn leerlingen zullen het zwaar te verduren krijgen in de wereld. Vanwege de heerser van de wereld die veel macht heeft. Maar laten zij moed houden, want Jezus heeft de wereld overwonnen. Wie in Hem gelooft, vindt vrede. De arm van de Heer is niet te kort om te redden (Jes. 59:1). Zijn vrede valt je van Hem als een erfenis in de schoot. Jezus geeft vrede met God. Hij maakt het weer in orde tussen God en ons. Vrede sluiten is vaak een moeizaam proces. Kijk maar naar het Midden-Oosten. De strijd laait iedere keer weer op. Maar God werkt aan een vrede die blijvend is.

Bekering

Gij hebt het hoog geheim doorbroken, Here Jezus,
tussen ons en den Vader, naar Uw Woord
mogen wij zonder zonde zijn en nieuwe wezens,
wat er ook in ons leven is gebeurd.

Ik deed van alles wat gedaan kon worden,
het meest misdadige en was verdoemd.
Maar Gij hebt God een witte naam genoemd,
met die van mij. Nu is het stil geworden,
zoals een zomer om de dorpen bloeit.

En moeten ook de bloemen weer verdorren:
mijn lenden zijn omgord, mijn voeten staan geschoeid.
Uit Uwe Hand ten tweeden maal geboren,
schrijd ik U uit het duister tegemoet.

Gerrit Achterberg

Gebed om vrede

Voor vrede moet je bij God zijn. Terug naar Jezus. De vrede die God schenkt is daarom een zaak van gebed. De gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar laat dat prachtig zien. De Farizeeër denkt dat hij recht heeft op Gods liefdevolle aandacht. Hij houdt een mooi verhaal over zijn eigen goedheid en weet niet van nederigheid. De tollenaar staat schuldbewust op een afstand. Hij beseft dat hij het helemaal verprutst heeft en smeekt God om genade. 'Hij ging naar huis,' zegt Jezus, 'als iemand die rechtvaardig is in de ogen van God.' Hij mag in vrede heengaan. Genade en vrede verdienen je niet. Je krijgt het als je God er in alle bescheidenheid om vraagt.

Als je op zondag met de gemeente samenkomt, ben je 'sámen in de naam van Jezus'. De weg is open naar de Vader, naar elkaar. Elke kerkdienst begint met de zegengroet: 'Genade zij u en vrede.' En als je weer naar huis gaat klinkt de zegen: 'Mag de Heer u zijn gelaat toewenden en u vrede geven.' Het zijn woorden die je misschien wel kunt dromen. Maar wat zijn ze bijzonder. God geeft ze ons mee. Hij verzekert ons dat alles in orde is. Dat is zijn belofte. Maar bid er ook om. Het gebed om genade en vrede is onmisbaar. Daarom kun je als gemeente in diezelfde kerkdienst met Lied 285 God smekend bidden: 'Geef vrede, Heer, geef vrede, de wereld kent slechts strijd... de aarde wacht zo lang, er wordt zoveel geleden.' God vindt het geweldig als je bidt om wat Hij belooft.

Lees Romeinen 5:1-11

'Wij zijn dus als rechtvaardigen aangenomen op grond van ons geloof en leven in vrede met God, door onze Heer Jezus Christus' (Rom. 5:1).

Groot nieuws. Jezus is geboren. God begint bij het begin. Hij pakt de oorzaak aan van alle grote en kleine conflicten. In zijn brief aan de Romeinen zegt Paulus dat onze Heer Jezus Christus de vrede met God heeft verdiend. In Efeziërs 2 schrijft hij zelfs dat Jezus onze vrede is. Jezus is de weg terug naar God. Ja, maar dat heb je al zo vaak gehoord, dat je er nauwelijks meer van opkijkt. Dat Jezus voor mij aan het kruis gestorven is weet ik nu wel, hoor je mensen soms zeggen. Ze zijn er niet meer ondersteboven van. Stel je voor dat je niet meer aangeraakt bent door het evangelie. Niet meer onder de indruk van Jezus' kruis. Paulus protesteert daar krachtig tegen: God heeft vrede met ons gesloten zonder ons en met ons. Wij kozen tegen Hem, maar Hij koos voor ons. Wij wilden zonder God zijn, maar Hij wilde niet zonder ons zijn. Wij waren uit op oorlog met Hem, maar Hij wilde vrede met ons. Jezus is onze vrede. Dat is het geheim van die woorden uit Romeinen 5:1 'door onze Heer Jezus Christus'.

Verwerking

Werkvorm bij punt 1 en 2

Lees samen de hieronder genoemde bijbelteksten en het gedeelte uit het daar genoemde avondmaalsformulier.

Geef elke deelnemer pen en papier.

Laat iedereen voor zichzelf de vragen op een vel papier beantwoorden.

Wissel de antwoorden met elkaar uit.

Bespreek deze vervolgens in kleine groepjes.

1. Romeinen 5:6, 8 en 10

- a. Hoe spreekt Paulus over vrede in deze verzen?
- b. Wat betekent het voor jou dat je verzoend bent door de dood van Gods Zoon toen je nog hulpeloos, zondaar en vijand was?
- c. God heeft blijkbaar *niet* gewacht met vrede maken tot wij erom zouden smeken. Wij hielden niet van Hem en toch heeft Hij zijn Zoon gegeven om vrede te sluiten. Is dit niet in tegenspraak met wat eerder gezegd is: dat wij God om vrede moeten *bidden*?

2. Romeinen 1:18 en p. 738 (GK) van het avondmaalsformulier

Gods reactie op vijandschap is boosheid

- a. Wat houdt deze toorn van God in?
 - b. Is de zonde bij ons uit beeld? Leef je met het besef dat de zonde diep zit, dat de gevolgen ernstig zijn en dat de vrede zoek is?
 - c. Ben je er zeker van dat je vrede met God hebt? Is de vraag of het goed zit tussen God en jou wel terecht of kun je maar beter niet te veel met jezelf bezig zijn?
3. Bespreek het veel genoemde citaat van Tim Keller: ‘Je bent veel dieper bedorven en veel meer verloren dan je ooit kunt geloven; en toch ben je tegelijkertijd meer geaccepteerd en geliefd dan je ooit durfde hopen, omdat Jezus Christus in jouw plaats leefde en stierf.’

Schrijf bovenstaand citaat op een bord of een groot vel papier.

Laat iedereen van de groep hierop zijn/haar reacties geven.

Schrijf deze erbij en bespreek dit vervolgens met elkaar.

- 4 Lees en bespreek het gedicht van Gerrit Achterberg (zie kader p. 5) Hij heeft ooit in een vlag van waanzin zijn hospita vermoord. Hoe kun je dan weer in vrede met God leven? Over dat geheim gaat zijn gedicht *Bekering*.

NB ‘Een witte naam’ doet denken aan wat in Openbaring 2:17 staat: ‘Wie oren heeft moet horen wat de Geest tegen de gemeenten zegt. Wie overwint zal Ik van het verborgen manna geven, en ook een wit steentje waarop een nieuwe naam staat die niemand kent, behalve degene die het ontvangt.’

Naar aanleiding van dit gedicht schreef Geert Bogaard:

*Omdat er een witte Naam genoemd is
samen met die van Gerrit Achterberg,
is er voor hem een toekomst weggelegd
waarin aan het vroegere niet meer
kan worden gedacht
en zelfs zijn Maker
er niet meer van weet.*